

IV 347

69 8268

67

1

Хубавата, руса с тъмни очи, млада жена, тихичко се отпусна на единъ отъ двата кревата. Разкривената, доста стара пружина, изкързва като въ насмѣшка подъ нея.

Дребничекъ, черноокъ мжжъ, съ гладко, нежно лице и кокетни едва наболи мустачки, оживѣно и нѣкакъ смѣшно жестикулира:

— Немога. . . немога повече да понасямъ тия погледи, що ги отправятъ десетки очи, щомъ влеземъ въ тая проклета кръчма. . . Като че тука е сборище на всички самци изъ Буеносъ Айресъ. . .

За мигъ свѣткавици проблѣсватъ въ очитѣ ѝ, после женската суетностъ надвива. Какво? Тя е толкова желана, а и мжжътъ, когото тя все още предпочита предъ всички, я ревнува!

— Но, Цоцо, какво съмъ виновна азъ? Давамъ ли съ нѣщо поводъ?

— Не . . . още не, за моя малка утѣха. Но тия погледи, тия погледи! — той се се спира срѣдъ стаята съ очи смѣшно изблещени и бие юмрукъ въ юмрукъ:

— Когато ямъ, чувствавамъ наредени задъ гърба си, десетки, стотици, хиляди чифта очи да се вливатъ едно въ тилътъ ми, да прескачатъ главата ми като да искатъ да я смачатъ и да се впи-